

Moje veselje.*)

Pozdravljena hišca mi bodi,
Na gričku zelenem stojiš,
In vsakemu, kdor tu gor hodi,
Pošteno sercé zveseliš!

Moj vertec tud' ti bod' pozdravljen,
K' te tukaj v samoti imam,
V nedolžno veselje napravljen,
Ki Bog ga daruje mi sam.

Pred mano po lepej dolini,
Čuj, bistra Savica šumi;
Pod góro v prijetnej ravnini,
Lej, cerkev spodjanska stoji.

Na levej okó mi odkrije
Planine in sterme goré,
Na desnej pa cerkev Marije
Pobožno navdá mi sercé.

Pojejo mi tički veséli,
K veselju me vertec ravna; —
Zakaj bi mi tudi ne peli,

In skupaj hválili Bogá?
Serénó, otrociči! zapojmo,
Naj petja razlega se glas;
Edino Bogá se le bojmo,
Ohrani naj v milosti nas.

Ti Jezus, prijatelj naš ljubi!

Ozri se na našo mladost;
Da odidemo večnej pogubi,
Marija nam sprósi modrost.
Alojzi, patron naš častiti!

Pomagaj, té pros'mo lepó,
K Očetu med zvoljene priti,
Kjer véčno mu slavo pojó.

A. P.

Mertvi junak.

Noč je že in luna sije,
Svitla luna, kras noči,
Polje daljno osvetljuje,
Kjer junak mertev leži.

Bil je vedno prvi v vojski,
Kjer se hrabro je boril,
Kjer junak že marsik'teri
Pokoj večni je dobil.

Vendar smert mu ni zanesla:
Krogla mu predrè sercé;
Duša se pa preselila
V boljšo domovino je.

Kje očes je zdaj svitloba?
Kje ponós, k' je ž njih sijal?
Vzela ga je smert nemila,
Žertva njena je postal.

Moč je roko zapustila,
Bojevat' ne more več;
V smerti mu je ovenela
Padel z nje je svitli meč.

Jenjalo sercé je biti,
Glas zastal mu v gerlu je,
Ko je hotel zgovoriti
Zadnje te besedice:

„Z Bogom, ljuba domovina!
Starši, bratci, séstrice!
Kličem Vam na robu groba:
Oj molite zdaj za-mé.“

Naj le sije luna mila,
Svitla luna, kras noči
Razsvetlí naj polje daljno,
Kjer junak mertev leži.

Josip Drevski.

Spoštuj očeta in mater.

Med vojaki pruskega kralja Miroslava II. je bil tudi neki stotnik, ki je bil zvest vojak, verhi tega pa tudi dober sin, ki je zvestó ljubil svoje starše in se jih ni sramoval, akoravno so bili kmečkega stanú.

*) To pesmico je pela nekdanj šo'ska mladina na Bistrici v Bohinji z ranjkim gosp. Janezom Brence-tom na gričku, kjer je imel leseno hišico in vert za podučevanje in skušinske vaje v sadjereji.

Po dokončanej sedemletnej vojski se poverne omenjeni stotnik s svojo četo, okinčan z mnogimi častnimi znamnji na persih, skozi vas, kjer so prebivali njegovi starši. Ko njegovi starši to veselo novico zvedó, grejo mu naproti ter ga z veseljem pričakujejo, kajti že več let niso videli svojega ljubega sina. In glej! Komaj stotnik svoje starše med čakajočimi vgléda, skoči naglo raz konja, gnjede se skozi ljudstvo in je veselo sprejme v svoje naročje, ter objema z nepopisljivim veseljem. Pa to še ni bilo vse. Hitro je pelje v svoje stanovanje, in odsihmal so morali vselej ž njim pri enej mizi jesti, tudi takrat, če je imel kake imenitne gosti okrog sebe.

Neki prederzni častnik ga enkrat šaljivo vpraša, zakaj da kmetje pri njegovej mizi jedó? Al blagi sin ga zaverne rekoč: „Kako bi ne ljubil in častil svojih največjih dobrotnikov? Preden sem bil jaz stotnik bil sem že davno poprej njih otrok!“

Njegov general zvedši, kako stotnik svoje starše spoštuje, ponudi se mu sam v gostje. Pa stotnikovi starši to zvedši, ta dan sami niso hotli k mizi, izgovarjaje se, da jim ta čast nikakor ne gré.

General pride rés h kosilu; ko pa stotnikovih staršev pri mizi ne vidi vpraša ga, kje da so? Stotnik ne vé kaj odgovoriti. General pa to berž sam ugane, gre po stotnikove starše in je posadí zraven sebe ter se prav prijazno ž njimi pogovarja. — Pozneje je general lepo ravnanje mladega stotnika tudi kralju naznanil in mu ga zeló priporočil.

Kmaló nató pride enkrat stotnik v glavno mesto, kjer ga kralj povabi k obedu in se prav ljubeznjivo ž njim pogovarja. Med drugim ga tudi vpraša, kje je doma in kdo so njegovi starši? Stotnik mu na vsa njegova vprašanja pové brez ovinkov, da je iz kmečke rodovine, in da so njegovi starši tako revni, da morajo pri njem živeti. Kralj ga očitno pohvali in pravi: „Tako je prav! Kdor ljubi in spoštuje svoje starše, ta je vse častí vreden; kdor pa je zaničuje, ni vreden, da ga nosi zemlja in ga svitlo solnce obséva. „Spoštuj očeta in mater!“ to je zapoved, katera nam že na tem svetu obeta srečo in blagoslov božji.“

P. Gros.

Zvon naš prijatelj.

Kedar zora priblišči,
Že zvonjenje se glasi,
Kličé vstati zgodnji čas
Ter k molitvi vabi nas.

Ko približa poldne se,
Solnca žarek močno žgé
Zopet s stolpa nam doni:
„Prid' te in počijte si.“

In ko solnce gre v zatón,
Vse pohaja že na dom,
Zvon premilo se glasi
In nam lahko noč želí.

Pride pa Gospodov dan,
Al kak drugi praznovan,
Zvon nas vabi v cerkev vse,
K Bogu dviga nam sercé.

Ko se dnevi nam stekó,
Nam pustiti je zemljó;
Tužno poje mili zvon
Ter nas spremlja v večni dom.

Zvon premili, oj tvoj glas,
Daj da slušam vsaki čas!
Me pripelji enkrat tjé
Kjer veselje večno je!

P. Gros.